

SEMPRE AMB TU

Per què encapçalar (o acabar) un escrit amb el lloc i la data del dia en què vivim una cosa? Quina necessitat humana hi ha al darrera (o al davant... o al costat...)? Quina limitació de la nostra ment? Necessitem mesurar la immensitat, l'incommensurable, l'inabastable infinit en contínua expansió.

Feia dies que volia anar a Blanes, veure i sentir el mar, la línia fina que uneix i separa cel i horitzó. Passejar per la platja. Aire fresc. La meva ànima ho demanava. Un lloc on em reconnecto amb mi mateixa i amb l'univers. I amb la sortida del sol, la connexió és total.

La nit abans, a Barcelona, somnio amb una dona. Està vivint els seus últims moments de vida. M'apareix, o jo hi vaig, qui sap! Trobada d'ànimes.

L'ambient està carregat, hi ha pesadesa en l'ambient. Es fa difícil enlairar-se i volar. Li suggereixo anar a la platja, sentir l'aire fresc i el mar, reconnectar-se per tornar a l'essència. I em diu que sí.

En el somni, busco la manera de moure-la. Imagino un sector de la platja de S'Abanell. Apareix la figura d'una barca, i un barquer. Cal anar amb compte, amb molta suavitat. Al fons, veiem la platja lluminosa...

L'endemà matí, en el tren, escolto música. M'arriben cançons i missatges associats al nom de Maria. "És el nom d'una església", penso. M'agrada seure de cara a mar. Un espectacle.

El tren roda a poc a poc. I dues dones parlen que arribaran tard. No diuen on van, però jo sé que és a l'església. La ment vol buscar explicacions, preguntar-lis alguna cosa, l'impuls és d'anar a l'església... però decideixo donar-me temps, sentir i sentir-me, deixar les coses a casa, veure el mar... i ja es veurà. Feia dies que buscava aquest espai. Me'l dono.

I observo la platja des del balcó de casa. Vora mar hi ha un gran tronc d'arbre. Mort. Fosc, contrasta amb la llum i l'escuma blanca. Sé el que representa. Algú que s'ha mort. I si...? I si fos ella? El somni d'anit revé i pren forma. La cascada d'esdeveniments es precipita.

Escena següent. Camino cap a l'església. No sé si estarà oberta. Confio en allò que l'univers em vol mostrar. Davant la porta, el cotxe d'una funerària i dos homes esperant el final d'una missa. Entro. El capellà agraeix els assistents la nostra presència i acompanyament. M'hi sento inclosa. Els acords d'una guitarra en directe ens acompanyen a nosaltres. Ens permeten volar i transmutar els sentiments. Alleujament.

Abans de marxar, en una pantalla es projecten imatges de la difunta. Imatges de vida completa, allò que la família vol transmetre. Moltes escenes d'aquesta vida transcorren a la platja. Massa coincidències! Fins i tot la cara de la persona s'assembla al rostre somiat. Malgrat la malaltia, el perfil de l'essència és el mateix, el reconec.

Romanc poc a l'església. He arribat just al final. No conec a ningú, i tanmateix, sento proximitat amb les persones que allí ens hem congregat. Una convocatòria d'ànimes. Aquesta dona, de cognom i mirada dolça, ens ha convocat.

M'assec uns minuts al banc de la plaça, a tocar de l'olivera, símbol i oasi de pau. Agraixo, respiro i integro profundament l'experiència viscuda. Des del meu ésser, des del cor. Allà on tot s'uneix. On tots som un. On la barrera entre el espai, el temps i les dimensions es fonen. Allà on les paraules del recordatori prenen més força i sentit que mai:

Sempre amb tu!

P.D. Un mes més tard torno a Blanes, a la platja. Passejo la sortida del sol, la vida, la llum. Sóc i som a casa. Unió en l'etern present.

Quina necessitat tenim de posar límits?

Mireia Serra Vila

2016

<https://mireiaserravila.wordpress.com>

<https://mireiaserravila.wordpress.com/2016/02/14/sempre-amb-tu-siempre-contigo/>